

Samota - líčení

Už čtrnáct dní to u mě vypadá úplně stejně. Ráno vstanu, nachystám si snídani, vyskočím s ní do svého vyleženého důlku na sedačce, pustím televizi a v klidu si vychutnám své jídlo. Pak vezmu do ruky knížku a do oběda se válím na posteli. Poté vytáhnu svůj notebook a pustím se do něčeho produktivního, protože si nemůžu odpustit, že bych takové množství volného času nevyužila nějak užitečně. K večeru si zacvičím, abych protáhla svá záda, která jsem celé odpoledne hrbila, a jdu spát. Přestože se to všechno zdá jako idylické prázdniny plné pohody, je tu něco, co mi v tom všem chybí. Přátelé.

Trávení veškerého času doma mě přimělo si uvědomit, kolik moc pro mě setkávání s přáteli znamenají. Najednou je kolem mě pusto a jediný můj společník je myčka, která čas od času otevře svou ocelovou tlamu a vycení na mě stříbrné zuby. Občas se na ni usměju taky, ale v mém úsměvu se místo radosti skrývá spíše lítost.

Skutečně mě trápí být odtržena od svých blízkých. Je to, jako bychom byli všichni uzavřeni ve své osamocené mýdlové bublině. Kdyby se naše bubliny setkaly, mohly by prasknout a my bychom se rozplynuly. Byl by konec, na který ještě nejsme připraveni, a proto se radši stále držíme na svých vlastních trajektoriích a doufáme, že naše cesty směřují do bublinového ráje, kde se všechny naše kapičky budou moci zase šťastně přátelit.

Když si dám na chvíli pauzu od psaní této práce a zamířím si umýt ruce, nedá mi to a zamávám mýdlo, které se mi rozpění na dlaních. Začínám z toho odloučení od lidí pořádně bláznit, pomyslím si a opět se jemně usměju. Vtom mi v paměti vyskočí vzpomínka na chvíli, kdy jsem mamce vykládala, jak jsem dlouho nebyla sama doma. No jasně, vždyť já vlastně chtěla tu chvíli klidu, tak proč si stěžuju? Jenže samota, jakou jsem si představovala, má jen daleko od toho, co cítím teď.

Cítím se neskutečně prázdně. Jako bych zatracovala svůj veškerý potenciál a z těla mi odcházela energie veselého života. Všechno kolem mě ztrácí radostné barvy a jindy útulná postel už mi není místem, kam bych se ukryla před smutkem, ale naopak ve mně tu bolest probouzí. Chci z ní utéct na svobodu a setkat se se štěstím, které běžně potkávám venku. Byt mi však uzavřel veškeré cesty a drží mě ve své kleci. Nejspíš se snaží mít v sobě trochu lítosti a chce mi toho poskytnout co nejvíce. Ale ani hromady pohodlného oblečení, výtečného jídla, zábavných her a dlouhá léta rozečtených knih, které mi dává, nedokáží zaplnit tu prázdnotu ve mně.

„Člověk je tvor společenský,“ řekl Aristoteles. A já... Já jsem uvězněna v samotě.